

delsen. Han vil sjældent staae alene, men tilhøre et Parti, og dette vil altid være vel stemt for ham. Han taler igjennem Skrifter, og forsaavidt vil han vel næsten altid have gjort Brug af Grunde, som synes at tale for ham. Endelig vil man troste sig og formilde hans Brøde ved Tanken om, at det kun er et farligt Skrift, ikke en virkelig Forbrydelse, Talen er om. Beholde vi derfor ved slige Forbrydelser Bestemmelsen om Dødsstraffe, frygter jeg for, at vi vilde skabe Martyrer. Og det er et Ord, som vistnok, om ikke i samme Omfang, som paa christelig Grund, dog har sin Sandhed i ethvert Forhold, at jo mere man skaber Martyrer, desto mere fremmer man, hvad man derved vilde standse.

Fremdeles skal jeg udbede mig det ærede Thing's Tilladelse til at yttre nogle Ord angaaende § 10, istedetfor hvilken Udvalget har foreslaaet, under Nr. 43, at sætte: „Den, som ved Trykken raader til at handle imod Rigets Grundlov bestemte Forsatning, uden at hans Forhold kan henføres under Bestemmelserne i den foregaaende Paragraph, straffes med Fængsel fra 3 Maaneder til 2 Aar.“ Det er idag blevet yttret af den ærede 5te Landssthingsmand for anden Valgkreds (Vorgen), at han ansaae Udtrykkene „handle imod den ved Rigets Grundlov bestemte Forsatning“ for mindre heldige og mindre bestemte. Jeg har hørt det Samme yttre allerede tidligere her i Forsamlingen af en Anden. Og dette Sammenstød maa for mig næsten være en Autoritet, og bestemme mig til at antage, at der maa være noget

Dunkelt deri, skjøndt jeg for min Person ikke har kunnet opdage, hvori saadant bestaaer. Men der blev tillige af samme ærede Rigsdagsmand foreslaaet, at man kunde istedetfor sætte „imod de bestaaende Love.“ Og denne Raade at modificere det paa, er jeg ikke istand til at gaae ind paa, men maa isaafald føle mig forpligtet til at stemme imod den hele Paragraph, for hvilken jeg iøvrigt netop har en høi Grad af Interesse. Det forekommer mig nemlig, at det, at raade til at handle imod de bestaaende Love, at dette ikke kan være Gjenstand for saadanne Straffebestemmelser eller overhovedet Gjenstand for specielle Lovbestemmelser. Det forekommer mig, at hvad den høitærede Justitsminister bemærkede i saa Henseende, er slaaende, og jeg kan ikke troe, at det skulde være vort Alvor, at vi skulde ville have Love, som handle om at straffe dem, der ved Pressen raadede til at stjæle, thi ved at gives ad den Vej bliver Raadet jo tilintetgjort, eller til at smugle paa en vis hemmelig Maade o. s. v.; thi ogsaa her bliver den første Betingelse jo den, at Raadet er og bliver en Hemmelighed. Jeg troer overhovedet, at det, at handle imod den ved Grundloven bestemte Forsatning er noget ganske Andet, end at handle imod de enkelte, mere særegne, specielle Lovbestemmelser, som finde Sted i det Land, hvor Grundloven er gjældende. Og jeg antager, at der maa kunne gjøres en bestemt Forskjel mellem at raade til det Første og at raade til det Sidste.